

KIWI magazín

č. 186

UKRAJINA

únor - březen 2022

SLOVO ŘEDITELE

Mgr. Bc. Daniel Kaiser

Maminka mě bere za ruku, v druhé ruce nákupní tašku na kolečkách. Kráčíme k zastávce autobusu Na pahorku, abychom jeli nakupovat do starého Chodova. Proti nám náhle běží starší sousedka: „Tanky, tanky, je tu válka. Copak to neslyšíte? Schovejte se!“. Maminka válku zažila, cítím, jak mi pevně sevřela ruku, klepe se, sotva dýchá. Běžíme domů. Slyšíme za sebou hřmot kovových oblud, které se pásy zakousávají do teplého asfaltu. Vpadli jsme domů, maminka někam volá a pak rychle balí nejnnutnější potřeby. Tatínek přijíždí, naskakujeme do Volhy. „Jed’ už!“ Táta coby taxikář ví, kudy se co nejbezpečněji prokličkovat Prahou. S nosem přilepeným na sklo

u zadní sedačky zírám na ohromné zelené kolony bojových aut. „Lehni si a nedívej se na ně!“ Poslechl jsem, vleže jsem pozoroval hlavně tanků.

„A kam jedou oni? A kam jedeme my?“, pálím jednu otázku za druhou. Chvilí ticha, rodiče přemýšlí, jak mi to vysvětlit... „Jedem za dědečkem do Levous, bude mít radost. A vojáci nás obsazují, chtějí naši zem“. Cesta trvá déle než obvykle.

Dědeček nás nevítá jako obvykle na dvorku vesnického stavení. Maminka na něho volá, otvírá svým klíčem branku. „Tak dědo, kde jsi?“. V zámku dveří zevnitř domu zarachotí klíč. Děda s kulovnicí stojí ve dveřích. Ten bázlivý úsměv vidím dodnes. Ve sklepě připravoval prostor pro ukrytí. Tanky jsou asi nedaleko, slyšíme rámus i tady. Ubytováváme se v patře, kde jsme měli svůj pokoj. Najednou slyším prudké rány na vrata: „Dát’ edá i pýtije!“ A znova a znova: „Panimáješ?“. To už mě maminka strach téměř dusí v objetí. Slyším křičet dědu: „Zdēs ničevó, dasvidáňja!“. Rány ustaly, maminčino sevření ale nepovoluje, pláče, klepe se strachy. Po chvíli se ozývají detonace, utíkáme do sklepa a čekáme na klid. Ruští vojáci hází do Ohře granáty s cílem pozabíjet ryby.

Ty pak na břehu pečou. Ohně svítí do noci. Nezbylo jim nic jiného, nikdo ve vesnici jim jídlo nedal. Byli nezvanými hosty.

Psal se 21. srpen 1968. Dalších 21 let trvala doba nesvobody pod kontrolou Sovětských vojsk. Stres a strach rodičů se mi zapsal do paměti. Dlouho byly tanky zapsány i v asfaltu ulice Lešanská, kudy tanky tehdy projížděly. Po roce 2000 dostala ulice nový povrch. Zářezy zmizely. Zářezy v mém mozku se ale letos obnovily s vpádem Ruska na Ukrajinu.

Zaměstnanci školy v první fázi doručili humanitární podporu Ukrajině v podobě spacáků, trvanlivého jídla, zdravotnického a hygienického materiálu. Pomoc bude asi potřeba i v dalších dnech...

Daniel Kaiser (foto: D. Kaiser)

REDAKCE

5. V - Vincent Kryšpín Michal; 5. Z - Podlešák Petr; 6. T - Trhoň Ondřej; 6. U - Kovaříková Iva;
7. R - Poláková Nela, 8. K - Karman Petr a Čížek Patrik, 8. N - Pejšová Barbora a Svatošová Viktorie, 8. L - Zemanová Anna, 9. H - Štanclová Tereza

Korektura textů: Mgr. Daniela Kaudersová

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Mrkva (úprava fotek, formát textu, stran, tisk)

OBSAH TOHOTO ČÍSLA

SLOVO ŘEDITELE, REDAKCE	2 – 3
ANKETA – můj oblíbený předmět	5 – 7
SOUTH FASHION – pánský a dámský outfit tohoto čísla	7 – 8
ROZHOVOR – Kateřina Nováková a Jandovi	8 – 13
CESTOVÁNÍ – Stopami Jižní Afriky	14
SERIÁL – Kiwíkovy patálie (díl IV.)	15 – 16
ŠKOLNÍ AKCE – policie ČR, karneval, Black poetry	17 – 22
AKTUALITY – sv. Valentýn vs. 1. máj	22
MEZI ŽÁKY – 99. narozeniny, ochrana planety, karanténa aj.	23 – 31
UPOTÁVKY – psycholog, školní knihovna	32

ANKETA

Můj oblíbený předmět

Aneb jak dopadla anketa mezi žáky ohledně nejoblíbenějších a nejméně oblíbených předmětů.

Petr Karman

Ahoj, jaký je tvůj neoblíbenější předmět?

Můj nejoblíbenější předmět je asi hudební výchova a matematika

Super, proč zrovna tyto předměty?

Hudební výchova, protože hraji na kytaru, hudba mě láká a baví mě i zpívat a matematika, protože mi jde počítání a mám z ní jedničky.

A jaký je tvůj prozněnu nejméně oblíbený předmět?

Asi to bude italština, i když jistě nevím.

Co tě na tomto jazyku nebaví?

Tak nedá se říct, že mě nebaví, spíš je těžký se naučit slovíčka, protože mnohdy jsou dost podobné.

Lukáš Hřebíček

Ahoj, jaký je tvůj neoblíbenější předmět?

Já mám hrozně moc rád tělocvik a informatiku.

Ok a proč, nebo co tě na tom baví?

Tak jsou to celkem odpočinkové předměty, na tělocviku bud něco hrajeme nebo cvičíme a na informatice děláme něco na počítačích nebo máme volnou hodinu.

Jaký je tvůj naopak nejméně oblíbený předmět?

Tak podle mě přírodopis.

A proč tě nebaví?

Tak vlastně ani sám nevím ale moc mě nebaví ty témata a obecně bych se ani nezabýval tímto oborem.

Dominik Hruša

Ahoj, jaký je tvůj neoblíbenější předmět?

Můj nejoblíbenější předmět je matematika

Ok a proč, nebo co tě na tom baví?

Tak baví mě počítat a jde mi to.

A jaký je tvůj naopak nejméně oblíbený předmět?

Čeština a angličtina.

A proč? Případně co tě nebaví?

No tak moc neumím mluvit anglicky a čeština mi moc nejde ve vyjadřování, takže proto asi.

Tadeáš Tichý

Ahoj, jaký je tvůj neoblíbenější předmět?

Hele asi zeměpisná vlastivěda.

Ok a proč, nebo co tě na tom baví?

No tak mě hodně baví a zajímají mě ty dějiny.

A jaký je tvůj naopak nejméně oblíbený předmět?

Angličtina.

A proč případně co tě na tomto předmětu nebaví?

No je to těžký a moc to nevyužiji, raději mám ruštinu.

Patrik Čížek 8. K

SOUTH FASHION

Možná to znáte, najednou vás přepadne touha změnit účes. Jestli vás tato touha přepadla právě teď, odpověď je jasná. Není pochyb o tom, že nejsilnějším aktuálním trendem v barvení vlasů je právě červená. Módní svět dnes doslova šílí po ohnivých odstínech, které by skoro nikdo neoznačil za přirozené.

Nepochybovali o tom ani žáci třídy 5.V, kteří si nabarvili vlasy na červenou. Inspirovali se například od zpěvačky Rihanny.

Jako dalšího zástupkyni této rubriky jsme si vybraly Justýnu Hájkovou z 6.U. Záhledly jsme ji na chodbě, v krásných kostkovaných šatech. Hned nás napadlo, že jsou úžasné a jakmile nám ukázala svůj penál, který její outfit dokonale dotvářel, nebylo co řešit. Za svůj styl a krásu částečně vděčí svojí mamince, která u nás ve škole pracuje jako asistent pedagoga.

Vzor připomínající šachovnici je prostě hitem.

Barbora Pejšová, Viktorie Svatošová 8. L

(foto: T. Mrkva, B. Pejšová)

ROZHOVOR

Kateřina Nováková učitelka

Právě tato osoba se stala proto toto číslo školního magazínu předmětem rozhovoru, Mrkněte na to, co jsme o ní zjistili.

Jak jste se dostala ke zpěvu?

Zpívat jsem chtěla od malička a za podpory rodičů jsem odjela hned po základní škole studovat zpěv do Prahy na Pražskou státní konzervatoř.

Proč jste si vybrala muzikály?

Já jsem si je tak úplně nevybrala. Když mi bylo 16 let, na konzervatoři se objevil plakát na konkurz do muzikálu Dracula a moje profesorka zpěvu mi řekla, ať to jdu zkusit. Vyšlo to a velmi mě to začalo bavit. Od té doby zpívám v muzikálech dodnes.

Jakou roli, co jste kdy hrála máte nejraději? Jakou naopak nemáte ráda?

Neškatulkuji své role na oblíbené a neoblíbené – mám rada jakoukoli roli. Ale splněným snem asi byla hlavní role Julie v muzikálu Romeo a Julie, to pro mě byla velká pocta.

Když hrajete a zpíváte v divadle, proč učíte ve škole?

Jelikož jsem vystudovala Pedagogickou fakultu – obor Sbormistrovství a Hudební výchova, věděla jsem, že jednou učit budu, ať již na základní nebo střední škole. Navíc již mnoho let učím soukromě zpěv. Fakt, že učím na škole již dnes, je prostý. Muzikálová činnost, rovněž jako jiné kulturní aktivity, je díky pandemické krizi značně omezena. Učitelství je tedy v mé pěvecké a sbormistrovské profesi dalším logickým krokem.

Proč učíte zpěv mimo školu?

Vedle soukromých hodin učím zpěv ještě na Základní umělecké škole. A proč jej učím? Jednoduše proto, protože mě to baví a vím, že mám spoustu zkušeností právě z divadla, které můžu, a hlavně umím předat žákům. Není předpokladem, že každý dobrý zpěvák umí též učit. Ba naopak! Ale když je vám dán do vínku pedagogický um, tak by byl hřích se vůči tomuto poslání bránit.

Co Vás nejvíce baví na muzikálech?

Muzikál je divadlo a divadlo je život! Divadelní představení není jako film, který se vyprodukuje a je pak navždy stejný! Při divadelním představení je všechno naživo a už se to pak nikdy neopakuje, stejně jako pomíjivá chvíle v lidském životě. A vy víte, že už se ta chvíle nebude nikdy opakovat, ale přijdou další a jiné a bude jich mnoho. A to je krása, kterou spatřuji v divadle. V muzikálu je pak třešničkou na dortu to, že se tam zpívá, a to jsou emoce.

Spousta emocí, které ze sebe můžete dostat při zpěvu a tanci. Je to adrenalin. A pak je vám odměnou stojící tleskající hlediště diváků, kteří jsou vděční, že jste je aspoň na chvíli přenesli do světa, kde nejsou žádné starosti všedního dne.

Petr Karman 8. K (text), Kateřina Nováková (foto)

Co nejraději děláte o svém volném čase?

V poslední době znám volný čas jenom tehdy pokud onemocním, jako třeba teď. Ale když už ho mám, tak se snažím hlavně fyzicky hýbat. Takže volím procházky, jógu a taky vzdušnou akrobacii na šále, kterou jsem se naučila díky muzikálu Carmen. Moc se těším na taneční lekce swingu, které plánuji na jaro. Zdravý pohyb a tanec je velmi důležitý pro zdraví tělesné i duševní, což si hodlám zachovat.

Dalibor Janda a Jiřina Anna Jandová zpěváci

Dalibor Janda je slavná legenda, která byla vybrána i s jeho dcerou na rozhovor do našeho časopisu. Pojdme se podívat, co nám o sobě prozradili.

Dalibor: Dřív jsi se jmenoval Václav, co tě vedlo k tomu se přejmenovat?

Skládali jsme písničku s Vladimírem Poštulkou a ten říkal: Václavů je tu hodně (Václav Neckář a Václav Vlasák) stejně jako Jandů (Petr Janda a Slávek Janda).“ A ptal se, jestli nemám něco lepšího. Tak jsem se koukl do rodných listin a našel jsem zde jméno po svém kmotrovi, Dalibor. Tak jsme napsali: Složili Vladimír Poštulka a Dalibor. V televizi se však rozhodli, že takové manýry tady nebudou a přidali tam Janda. Zůstalo mi to dodnes.

Dalibor: Měl jsi ambice vytáhnout to na Zlatého Slavíka nebo jsi si chtěl hrát pro radost?

Ze začátku mě kamarádi přemluvili jet do Prahy. Jel jsem do Prahy za dobrodružstvím a za svým štěstím. Jeden z kamarádů pracoval na letišti a sehnal mi tam místo. Měl jsem z vojny řidičák na všechny nákladní vozy, a tak jsem jezdil uklízet sníh z drah. Věnovat se hudbě mě bavilo a vždy když byly nějaké oslavy, popadl jsem kytaru a zahrál jim. Začal jsem hrát v různých kavárnách a poté jsem se dostal k první nahrávce v českém rozhlase.

Dalibor: Měl jsi podporu u svých rodičů? Popřípadě jakou?

Rodiče nikdy nevěřili, že bych dokázal hrát na kytaru, ale změnili názor poté, co jsem se na ni naučil. Podporu jsem měl však u babičky, která mi koupila v páté třídě kytaru k Vánocům, tím mi splnila přání. Poté jsem začal chodit do lidové konzervatoře, kam jsem chodil 4 roky na kytaru. Zde jsme pak vytvořili menší kapelu a hráli jsme písničky z knížky. Po odchodu z konzervatoře, jsem si založil kapelu "South Pacific". Hráli jsme na různých odpoledních akcích.

Dalibor: Jaký byl tvůj největší úspěch?

Já za úspěch беру i když se mi povede udělat nové album, ale mými největšími úspěchy byly 3 Zlaté desky, jedna deska za milion prodaných zvukových nosičů a Zlatí slavíci.

Jiřina: Jaké bylo tvé dětství jako dcera slavného zpěváka?

Mé dětství se nijak zásadně nelišilo od dětství ostatních dětí. Až tak moc jsem si neuvědomovala, že bych byla nějak rozdílná, akorát jsem samozřejmě vnímala, že táta je veřejně známý a vždycky se mi jeho povolání moc líbilo. Kamarádi a mé okolí na to vždycky reagovalo dobře, a tak jsem nikdy neměla žádný problém.

Jiřina: Co tě vedlo jít ve šlápějích svého otce?

Ani nevím, byla jsem dlouhou dobu docela dost stydlivá, ale okolo 15 let jsem si začala sama skládat první písničky, a to byl asi první moment, kdy jsem si řekla, že bych to chtěla zkusit někomu zazpívat, natočili jsme první singl a tím to vše začalo.

Jiřina: Jak trávíš volný čas?

Volný čas trávím teď nejvíce relaxací, mám ráda nejrůznější meditace, také se trochu snažím cvičit, ale už mě to tolik nebaví, a také jsem díky Covidu oprášila šicí stroj a docela mě to začalo bavit, a tak si trochu tvořím.⁷

Jiřina i Dalibor: Co vás vedlo k tomu vystupovat spolu?

Říká se, že se děti potatí nebo pomamí. Já jsem měl tu kliku, že byla po mě. Zdělila talent hrát na kytaru a zpěv. Nahráli jsme svůj první duet “Vstáváš” a lidem se to líbilo. Všude, kde jsme byli, tak jsme tuto píseň zazpívali. Mě pak napadlo udělat ty koncerty zajímavějšími a to tak, že si budu zvat různé hosty, a tak se mnou Jiřina jezdí na každý koncert jako host.

Jiřina i Dalibor: Plánujete nahrát společné album?

Neplánujeme, ale určitě uděláme pár dalších duetů.

Jiřina: Co bys vzkázala našim čtenářům?

Nenechte se nakazit špatnou náladou, kterou občas trpíme v tomto šedivém období všichni. Važte si každého hezkého prožitého dne a jděte si za svými sny.

Petr Karman 8. V (foto: Jiřina Anna Jandová)

CESTOVÁNÍ

Stopami Jižní Afriky

Tentokrát bude rubrika cestování o tom, jak moje spolužačka Klaudie Kortánková byla před 3 léty na celý jeden školní rok v Jižní Africe. Jeden den ráno se konal výlet autem za šelmami. Když dojeli na místo, přišla za nimi milá paní. Ukázala jim všechna zvířata, která tam byla k vidění například rys, lev, panter a jiná zvířata. Ale jejich nejoblíbenějším zvířetem se tehdy stal ochočený gepard. Mohli si ho pohladit, sedět u něj a dokonce jim ukázal jeho veliké zuby, ale jen proto, že si potřeboval zívnout. Moc se nám tato osobní zkušenost s touto jinak velmi nebezpečnou šelmou líbila.

Kryšpín Vincent Michal 5. V (foto: Klaudie Kortánková)

SERIÁL

Kiwíkovy patálie - díl. IV.

Jakmile jsem otevřel svá malinká víčka a mé korálky pohlédly na svět okolo mě, strnul v šoku. Zprvu jsem viděl pouhé bílo, avšak po chvílce vše ustalo a já se mohl rozhlédnout. Vše vypadalo tak čistě a nikde nebylo ani zrnko prachu. Pode mnou bylo cosi měkkého a připomínalo mi domov a mou rodinu. Kousek ode mě byl malinký výstupek, ve kterém zřela průhledná voda a hned vedle různorodá jídla, které jsem dosud nepotkal. Pomalu jsem se zvedl a vykročil blíže k potravě a zastavil se, abych si tu směs barev mohl prohlédnout. Ani jsem se nemusel moc přibližovat a mé břicho okamžitě zareagovalo. Opatrně jsem okusil první kousek čehosi a zanedlouho byla půlka hromádky pryč. S pocitem uspokojení jsem se vydal k té blyštivé tekutině, když tu náhle mě přepadla zvědavost. Zjistil jsem, že jsem v jakémsi prostoru s bílou podlahou a výhledem okolo. Proto jsem se přiblížil k okraji mé „klece“ a již jsem chtěl nahlédnout dolů, avšak náhle jsem narazil do něčeho neviditelného. Zmateně jsem se otřepal a pozorně se zahleděl na to, co mi bránilo v průchodu. Po bližším prozkoumání jsem si uvědomil, že se v té věci, která mě zde držela, dokáží vidět. Díval se na mě na píрко stejný ptáček. Fascinovalo mě to. Však celé toto prozkoumání muselo vydržet, protože únava mě již velmi zmáhala.

Tentokrát jsem se neprobudil dobrovolně, však vytrhly mě všelijaké zvuky.

„Už se probouzí. No tak maličký, jakpak se cítíš?“ Otázal se mě tvor podobný těm dvěma modrým studánkám. Bodlo mě u srdíčka, avšak to jsem zahnal a upřel jsem svůj pohled na osobu přede mnou.

„Vypadáš velmi dobře na to, v jaké kondici jsme tě našli,“ řekla postava a opatrně mě vzala do svých rukou. Nijak jsem se nebránil a schoulil se do klubíčka.

„Podle všech testů je připraven na to, aby byl vpuštěn do svého nového domova,“ pověděla ta, jež mě držela. Ač jsem netušil, co si ti zvláštní tvorové povídali, cítil jsem, že vše bude v pořádku.

A opravdu bylo. Nedlouho poté mě ti lidé vypustili do zvláštního prostředí, které se velmi podobalo mému domovu. Bujná zeleň se mi třpytila pod nožkami a listy nade mnou zakrývaly oblohu. Byl jsem opravdu šťastný. Sice celé toto prostředí bylo ohrazeno zvláštními vysokými skalami obrostlými mechem a travami, díky čemuž toto místo bylo limitované, avšak i tak to byl můj nový domov. Domov, kde jsem se cítil bezpečně a ulehal s pocitem klidu a bezpečí.

Pocítil jsem zvláště hřejivé paprsky světla, pronikající skrze listy, na mé tváři. Vykoukl jsem ze svého provizorního domova z travin a porozhlédl se po potravě. Netrvalo to ani pár minut a opravdu jsem našel opět tu chutnou směsici barev.

V půlce mého jezení chutné směsice jsem uslyšel hlasité zapištění. Nebylo to však ze strachu, nýbrž z radosti. Tento zvuk následovala série několika dunivých vln, jež se linula odkudsi přede mnou. Vydal jsem se tímto směrem a zřel jsem opět sám sebe. Když jsem se však zadíval skrze tuto neviditelnou stěnu, uviděl jsem to, po čem jsem tak toužil. Tu modř. To stvoření. Nechápal jsem, jak je to možné. Byl jsem tak šťastný, až jsem se vrhl kupředu, ale opět mě zastavila ta stěna. I přes to jsem cítil neutuchající přívaly štěstí. Vesele jsem zašvitořil a opětovala mi to jejím zvonivým zazpíváním.

Tentokrát zde byla dlouho, dívala se na mě a dokonce se i různě legračně tvářila. Byl jsem tak šťastný. Tedy do té doby, než se smutným výrazem opět odešla. Tak jsem se bál, že ji znovu neuvidím, avšak s překvapeným výrazem jsem se na ni další den díval. Ona opět přišla. A pak znovu a znovu. Občas se nejspíš musela starat zase o svou rodinu, proto nepřišla, ale hned další oběh slunce opět přišla. Nemohl jsem tomu uvěřit. Byl jsem snad ve snu? Obával jsem se však minuty, kdy opět odejde. Navždy.

Tereza Štanclová 9. H

ŠKOLNÍ AKCE

Návštěva policie ČR

Naše třída Fénixů měla na školní zahradě setkání s policií. Policisti pro nás nachystali na ukázkou a vyzkoušení – policejní auto, opravdovou pistol, pouta, test na alkohol, helmu, rukavice a obušek. Naše třída a paní učitelka pro policisty nachystala dobroty. Policisté měli radost. Policisté nám pustili do auta a mohli jsme si pustit houkačku. Také nám provedli dechovou zkoušku na alkohol. Největším zážitkem bylo, že jsem si mohl pustit houkačku a držet opravdovou pistol. Na památku jsme dostali obrázky. Moc a moc jsme si to užili.

Pepa Čížek

Ve středu k nám přišla na besedu PČR (policie) 😊 Nejprve nám pouštěli prezentaci ve třídě, dělali jsme si otisky celé dlaně, mluvili jsme o nebezpečí injekčních stříkaček a dostali jsme od nich dárečky, ze kterých jsem měl velkou radost. Potom jsme se přesunuli na zahradu, kde byla připravena další dvě stanoviště. Nejvíce se mi líbila dopravní policie. Měřili jsme rychlost, koukali jsme dalekohledem, mohli jsme vejít do auta – prozkoumali jsme ho a zapnuli sirénu. Bylo to moc prima, všichni jsme si to moc užili. S maminkou jsme jako pohoštění napekli muffiny.

Šimon Švec

Ve středu k nám do školy přišla Policie ČR. Pouštěli nám zajímavá videa. Poradili nám, co máme udělat, když najdeme nějakou nebezpečnou věc. Na papír jsme si obtiskli svou dlaň. Venku jsme si mohli sednout do policejního auta.

Viktorka Čížková

Do naší školy přišli policisté. Někteří s námi byli ve třídě, kde nám vysvětlovali různé věci a na interaktivní tabuli nám promítali filmy o pyrotechnicích a zásahové jednotce. Další policisté nám před školou ukázali policejní auto.

Toník Křížek

Ve středu 9. února byly u nás ve škole dvě paní od policie. Pouštěly nám videa, povídaly o tom, jak se máme chovat při přecházení vozovky a ukazovaly nám své vybavení. Nakonec jsme od nich dostaly dárky 😊.

Tereзка Růžičková

Školní karneval

Měli jsme celoškolský karneval. První, druhou a třetí hodinu jsme se učili v maskách. Po každé hodině jsme měli hostinu (jídlo). Čtvrtou hodinu jsme měli diskotéku v tělocvičně. Paní učitelka nám pustila 11 písniček a u toho jsme tancovali. Já jsem byl za krále. Všichni měli krásné masky. Moc jsme si to užili. Paní vychovatelku jsme na první pohled nepoznali. Byla to super zábava.

Pepa Čížek

V pátek jsme měli karneval a všichni přišli v maskách. Nikdo neměl stejnou masku a všechny byly moc krásné. Měli jsme i on-line s ostatními spolužáky, kteří byli doma. Připojili se i rodiče. Paráda, viděl jsem maminku! Já jsem byl za slávistického brankáře, kterým se jednou stanu.

Kryštof Linert

V pátek byl v naší škole karneval. Všichni z naší třídy měli masky. Dokonce i paní učitelka, paní asistentka i paní vychovatelka. V tělocvičně jsme měli diskotéku a ve třídě hostinu. V jídelně při obědě jsem viděl několik Harry Potterů.

Tonda křížek

V pátek 18. 2. jsme měli ve škole karneval. Maminka mi koupila strašidelný kostým mumie. Měl jsem z něho velkou radost ale taky jsem všechny vyděsil. Nejdřív jsme se trochu učili a potom jsme to pořádně rozjeli! Každá správná párty má suprové občerstvení, stejně jako ta naše 😊 Po matice jsme šli trsat do tělocvičny. Byla to velká paráda! V kostýmech jsme šli dokonce na oběd. Byla to velká zábava, kterou jsme si všichni moc užili. Na tento den a na krásné kostýmy spolužáků budu dlouho vzpomínat.

Šimon Švec

Byla jsem v karanténě. Táta měl totiž Covid-19. Takže jsem prošvihla karneval. Byla jsem kvůli tomu moc smutná! Aby nám, co nejsme ve škole, to nebylo líto, spojili jsme se on-line.

Ella Haubertová

... ano, spojili jsme se on-line s dětmi, které musely být doma nemohly přijít na karneval. Spojili se s námi ale i rodičové a dokonce i prarodičové. Všichni mohli vidět, jaké masky ve třídě jsou a my jsme zase viděli, jak se děti, které musely zůstat doma, převlékli do masek, například Ella byla za Hermionu a Sylva za Pikachu. Všechny děti ve třídě se ostatním na kameru ukázaly v maskách. Pozdravili jsme se navzájem do kamery. Bylo to moc prima 😊.

Lenka Kabelová (foto: L. Kabelová)

Black Poetry našich deváťáků

Poslední hodina češtiny před jarními prázdninami aneb když se deváťáci nechávají unášet na vlnách poezie a vzniknou hravá díla v duchu Black Poetry.

Jarmila Bartáková (foto: J. Bartáková)

Projekt ZOH v Krčském lese

Dne 16.2. se všechny páté třídy zúčastnily Zimních Olympijských her. Na tomto projektu byly v Krčském lese připraveny tři stanoviště a to curling-paní učitelka Zezulová, biatlon-paní učitelka Effová a hokej-pan učitel Fialka. Byly určeny tři hlavní úkoly a čtyři vedlejší. Naše třída 5.Z se měla nejdříve vydat k paní učitelce Zezulové, ale kvůli menším navigačním problémům jsme se vydali k paní učitelce Effové, kde ještě běhala jiná třída. Takže jsme zatím udělali jeden z úkolů, jímž byl KAHOOT™, kde byl kvíz o ZOH. Pak jsme šli na řadu, vytvořili jsme týmy: Švédsko, Česká republika, Finsko a Japonsko a ty týmy běhaly biatlon proti sobě.

Pak jsme se přesunuli k panu učiteli Fialkovi, kde jsme běhali slalom mezi kuželkami. Měli jsme tenisák a hokejku a na konci jsme měli střílet míč do branky. Když jsme dodělali tenhle úkol, tak jsme šli na curling k paní učitelce Zezulové. Tam jsme házeli bumerangem, míčkem a diskem. Moc se nám to líbilo. Nejlepší tým z naší třídy byl Japonsko, který se umístil na 3. místě ze všech týmů pátých tříd.

Petr Podlešák 5. Z (foto: D. Kaudersová)

srdci. Na první Máj se zamilované páry líbají pod rozkvetlou třešní, protože Ženě má polibek zaručit svěžest, mladost a vitalitu po celý následující rok. Na první Máj se staví májka. Májka symbolizuje lásku a jaro.

Anna Zemanová 8. L

AKTUALITY

Valentýn vs. 1. máj

Valentýn se slaví 14. února. Na Valentýna si lidi dávají valentýnky, kytky a další dárky. Když tento den nastane všude je výzdoba v růžových a červených barvách. Často se Valentýn vyznačuje

MEZI ŽÁKY

99. narozeniny babičky Milady

Jiří Strach se začátkem února vytvořil výzvu obsahující poslání přáníčka pro osamocenou babičku Miladu. Této stařence je 99. let a už nemá žádné rodinné příbuzné. Impaly se tedy rozhodly stařence popřát k dosažení tak neskutečného věku nakreslením přáníček. Nejenže stařence určitě rozsvítily úsměv na tváři, ale také si vyrábění moc užily.

Lenka Kubalová (foto: L. Kubalová)

Co dokáže karanténa

Naše třída musela jít do karantény. Učili jsme se přes on-line. Tohle učení mě nebaví. Raději chodím do školy. Dělali jsme úkoly, které nám řekla paní učitelka.

Vašík Janda, 2. F

Měli jsme pyžamový den. Moc jsme se neučili, protože to nešlo a blbnuly mikrofony. Doma jsme si odpočinuli, ale stýskalo se mi po škole.

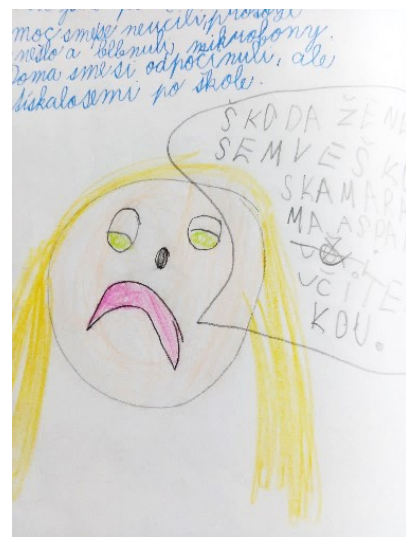
Agáta Svobodová, 2. F

Bylo on-line učení. Vůbec nás to nebavilo. Nemohli jsme se vidět. Bylo to strašné. Fúj!

Anežka Orsáková, 2. F

On-line učení bylo fajn, ale já rád chodím do školy a povídám si s paní učitelkou a s kamarády. Nejsem rád zavřený doma v karanténě. Byly to jen 4 dny. Pak hurá do školy.

Kryštof Linert, 2. F

Chránit planetu můžete i vy!

První tip bych ráda věnovala hygieně. Věděli jste, že každou minutu, kterou navíc strávíte ve sprše proteče cca 18 litrů čisté vody.

I když si čistíte zuby tak byste měli kohoutek vypínat a nenechávat vodu protékat. Myslím si, že to až tak těžké není.

Důležité je zmínit i vypínání světel v místnosti, kde zrovna nejste, ale nevyplatí se vypínat světla na každou minutu kdy pokoj opustíme.

Měli bychom tedy zhasínat světla, pokud nebudeme v místnosti déle jak 10 minut. Mezi velmi zajímavé patří i vypínání spotřebičů jako je třeba televize, počítač a další. I když jsou v režimu spánku tak přesto se nepřetržitě vybíjejí, takže je na noc vždy vypněte. Jelikož zde zmiňuji šetření energie, tak bych měla zmínit i topení. Někdo má sice rád přetopené místnosti kde se nedá dýchat, ale pokud snížíte teplotu alespoň o jeden stupeň ušetříte 5% energie.

Jednou na hodině přírodopisu, jsme se dívali na dokument o plastech. Říkalo se tam, že igelitový sáček se průměrně používá 12 minut, což také moc nepomáhá. Proto je dobré mít své sáčky a tašky na více použití (například látkové). Dobré také je nakupovat potraviny od lokálních farmářů. Dovozem jídla z dalekých zemí se spálí přibližně 50x více pohonných hmot, než když se potraviny dováží jen pár kilometrů. Jestliže budete podporovat místní výrobce omezíte tak skleníkové plyny.

Tato část je jen taková dodatečná, protože o třídění odpadu jste už všichni slyšeli. Takže chci jen podotknout, abyste to všichni dodržovali.

Díky vám bude mít váš odpad nový život.

Chtěla bych se přidat i zkušenost z mého vlastního života. Nedávno jsem si koupila látkové odličovací tampónky a musím říct, že jsou opravdu boží. Tím pádem všem, co se starají o svou pleť je vřele doporučuji.

Poláková Nera 7. R

Co je to vlastně láska?

Láska. Láska je velmi silný cit, který když nás zasáhne, může udělat velkou neplechu. Zároveň je to nejkrásnější a nejvznešenější lidský cit, a to trápení kvůli ní stojí za to vydržet. Často je láska brána jako samozřejmost, ale rozhodně tomu

tak není. Také ne každá láska může být šťastná, ale toto nejde většinou předem moc posoudit, protože láska nezná hranice.

Láska je děj, při kterém se objevuje mnoho smíšených pocitů, ať už mezi lidmi, tak i třeba zvířaty. Můj názor je ten, že právo na lásku má naprosto každý, ale nesmí do lásky ostatní nutit a nevnucovat mu své city. Je tím pádem opravdu těžké najít svou druhou polovičku, se kterou budete moct tu lásku sdílet a prožívat.

Někdo samozřejmě také mívá problém se zamilovat, ale dle mého názoru by to měl každý aspoň zkusit, třeba to vyjde. Hodně lidí se lásky bojí a já tomu naprosto rozumím, však trápit se například kvůli odmítnutí je zlé. Jak už jsem ale zmiňovala na začátku, to trápení rozhodně může stát za to. V lásce je jaksí odjakživa přítomno hodně radosti, ale bohužel také smutku. Láska je dar, kterého by si měl každý nesmírně vážit, a také by ho měl každý aspoň špetku dostat. Každý má právo na lásku, a to bez výjimky!

Petra Tintěrová 8. K

Historie lyžování

Lyžování je zimní sport spočívající v pohybu člověka vlastní silou po sněhu pomocí lyží.

Lyže jsou dvě úzké desky. Jako alternativa k lyžím se dnes používá také snowboard, jediná širší deska. Lyžování původně sloužilo k dopravě, lovu, těžbě dřeva. V průběhu 20. století se postupně stalo sportovní a rekreační aktivitou. Lyžování se vyvinulo z různých forem pohybu po sněhu, zejména ze sněžnic. Náznaky lyžování existují už na kresbách starých zhruba 4.000-4.500 let.

Tyto nálezy pocházejí z Norska a Švédky. Dnešní pojetí lyžování má počátky v 19. století, kdy je Norovi Sondre Norheimovi někdy nazývanému otec moderního lyžování, přisuzován vynález – vázání, které lyžování umožňovalo při

sjezdu zatáčet. Tento styl a příslušný typ vázání, ve kterém je k lyži připevněna pouze špička nohy se označuje jako „Telemarkové“.

Kromě lovu a prosté dopravy lidí i nákladu sloužily lyže také k vojenským účelům. Nejstarší zprávy o válce na lyžích jsou mezi Švédskem a Dánskem kolem roku 1.200 n l.

V roce 1843, byly uspořádány první velké závody v Norském Trömso.

Rakušan Hanes Snider zakladatel první lyžařské školy a vydavatel manuálu o lyžování posunul lyžování zase o kus dopředu.

Rakušan Josef Stigler závodník a inovátor se na světovou lyžařskou špičku dostal díky vylepšené technice slalomových oblouků.

Další, kdo pracoval a vylepšil techniku sjezdového lyžování byl, Francouz a vynikající závodník Jean Claude Killy.

V 90. letech začíná éra carvingové lyže jako průkopník se dá považovat legendární slalomář Rakušan Mário Matt.

Ukázka toho, jak se posunuly hranice lyžování a to jak materiálu tak samotné techniky je patrné na největším showmanovi mezi lyžaři, který si dovolil v rychlosti kolem 160 km v hodině udělat na cílovém sprungu při závodě SP v Kitzbuhelu roznožku. Při rozhovoru po závodě na otázku, že přišel o vítězství v závodě sdělil, „jsem tady od toho, abych bavil diváky, kteří přišli fandit“ jméno legendárního lyžaře a spoluautora airbagu (ochranný prvek pro závodníky, který se při nárazu nafoukne a tím zabrání většímu zranění) je Ital Kristian Ghedina.

Die legendärsten Kitz-Momente

S rozvojem sportovního lyžování vzniká letní alternativa „travní lyžování“, v roce 1963 Josef Kaiser vyrobil poprvé travní lyže v roce 1985 bylo travní lyžování uznáno Mezinárodní federací FIS.

S rozvojem carvingu vznikají nové moderní tréninkové trenažery na zlepšení techniky.

Lyžování je úžasný sport a proto bych vás ráda závěrem pozvala do tréninkového resortu Mölltaler Gletscher v Rakousku a jak říkáme my lyžaři - Skol! (ti co nevědí – to je lyžařský pozdrav).

Cikády vám doporučují lyžování na ledovci.

Přijďte si zalyžovat do Korutan na Mölltaler Gletscher.

Na ledovci můžete lyžovat celý rok, mimo technologické pauzy.

V lyžařském středisku jsou sjezdové tratě všech kategorií náročnosti.

Cena skipassu - 53 Eur.

Na Facebooku najdete stránky apartmán Flattach, tam jsou denní zprávy a info z ledovce.

Jsou tam velké slevy a na Gopass, máte 15 % slevu na jídlo v restauraci ve výšce 2600 m n m.

Z Prahy je to 518 km.

Jitka Kašparová za 4. C (obr. J. Kašparová)

Přání na druhé pololetí

Moc si přeji, abych s rodinou jela na dovolenou. Také bych byla ráda, kdybych měla na vysvědčení samé jedničky a měla kamarády. Moc se mi na této líbí. Mezi mé oblíbené předměty patří matematika, český jazyk, pracovní výchova, prvouka, tělesná výchova a dramatická výchova a několik dalších. Ve třídě máme moc dobrý kolektiv včetně naší paní učitelky, paní asistentky a paní vychovatelku mám také ráda. Jsem ráda, že chodím do té nejlepší školy na světě.

Terka D. 3. D

Já si do druhého pololetí přeji, abych byly na moji maminku hodná a hlavně ji nechci zlobit. Ráda bych jí z lásky koupila kytičku.

Eliška 3. D

Moje přání je, abych se naučila český jazyk. Také si velmi přeji, aby mi moji rodiče koupili tužku na mobil. Mně totiž vadí, když mám mobil špinavý a musím ho čistit. Byla bych ráda, kdyby náš kocour Oskar přestal nosit hračku myši do misky na vodu. Stejnou věc dělá naše štěně, akorát s gumovou hračkou.

Michaela Smirnova 3. D

Ráda bych se se svými kamarádkami bavila do konce života. Přála bych si mít samé jedničky, chtěla bych být šikovná, šťastná a chci mít radost ze života. Důležitá věc pro mě je také, abych byla hodná na ostatní a oni na mě.

Emilka Grisoivova 3. D

PaedDr. Jana Frídlová

školní psycholožka, etopedka

KONZULTAČNÍ HODINY:

učitelé

rodiče

ÚT 15:00 - 17:00

ST 15:30 - 18:00

neboj se ozvat včas, vždy existuje nějaká cesta

ŠKOLNÍ KNIHOVNA

čteme rádi

OTEVÍRACÍ DOBA KNIHOVNY

správce:

Mgr. Daniela Kaudersová,

Mgr. Hana Malečková

PO 12:45 – 15:45

ÚT 12:00 – 15:45

ST 12:45 – 15:45

ČT 12:45 – 15:45

PÁ 12:45 – 13:45